

TÜRKİYE’DE, MÜZİK EĞİTİMCİLERİNİN VE YETİŞTİRİLDİKLERİ KURUMLARIN; TOPLUMSAL YAŞAM KALİTESİ AÇISINDAN ROLÜ VE ÖNEMİ

Alp ÖZEREN*

GİRİŞ VE ÇALIŞMANIN AMACI

Saygıdeğer akademisyenler ve tüm dinleyenler; öncelikle bu önemli sempozyumda bildiri sunmaktan dolayı hissettiğim heyecanı ve gururu samimiyetle ifade etmek isterim.

Bu bildiriye hazırlarken; müzik ve halkla ilişkiler alanlarında sürdürdüğüm doktora düzeyindeki akademik çalışmalarımın hız aldığımı, bildirim başlangıcında vurgulamak isterim. Bildiri vesilesiyle; ilkokuldan doktora düzeyine dek eğitimimde rol oynayan tüm hocalarıma içten teşekkür etmeyi de bir borç bilirim.

Bildirinin çıkış noktası olarak; İTÜ tarafından onaylanıp desteklenmiş bulunan “ *Müzik Okullarında Okuyan Öğrencilere Verilecek Özel Halkla İlişkiler Eğitiminin İçeriğini Oluşturma Amaçlı Saha Çalışması*” projesi ve bu projeye bağlantılı olarak Sakarya Üniversitesi Devlet Konservatuvarı’nda başlatıp bir süre devam ettirdiğim Türkiye’de lisans programlarında yer alan ilk “*Müzik ve Halkla İlişkiler*”dersi belirtilebilir.

Bildiri başlığında yer alan “*Toplumsal Yaşam Kalitesi*” ile; bir toplumda, “*insanı insan yapan görgü kuralları*” (Özeren, 2004) nın işlevsellik düzeyi kastedilmektedir. “*Müzik Eğitimcileri*” ifadesi ile, yalnızca akademik müzik eğitimi almış eğitimciler değil; çevresindeki kişi ya da gruplara belli bir ücret karşılığında ya da ücretsiz olarak müzik dersi veren tüm kişiler ve bu derslerin verildiği mekânlar; “*Yetiştirildikleri Kurumlar*” ile de bireylerin müzik eğitimi vermeye başlamadan önce, kendilerini bu eğitimi vermek için hazırladıkları “resmi” ya da “gayriresmi” tüm örgün ve yaygın müzik eğitimi kişi ve kurumları kastedilmektedir.

Ülkemiz şartlarında ve konumuz bağlamında; gayriresmi ve derme çatma “müzik eğitimi kurumları”nı görmezden gelemeyiz. Çünkü; gerek örgün eğitim kapsamında “müzik eğitimi”nin gereğince verilmeyişinden doğan ihtiyaçlar, gerekse yönetim birimlerinin denetim eksikliği gibi nedenler sonucunda; belli nitelikve standartlardan yoksun müzik eğitim kurumlarının ve sözde müzik eğitimcilerinin sayısı hayli artmış bulunmaktadır. “*Türkiye’de Müzik Eğitimcileri ve Yetiştirildikleri Kurumlar*” açısından genel bir sınıflandırma denemesi yapacak olursak:

* İstanbul Kadıköy Halk Eğitim Merkezi

Müzik Eğitimcileri

- a) Öğretim Üyeleri
- b) Öğretim Görevlileri
- c) Müzik Öğretmenleri

Müzik Uzman Öğreticileri

Herhangi bir belgesi olmayan enstrüman icracıları

Yetiştirildikleri Kurumlar

Konservatuarlar (konservatuarlar)

Eğitim Fakülteleri

Güzel Sanatlar Fakülteleri

Anadolu Güzel Sanatlar Liseleri

Halk Eğitim Merkezleri

Özel Müzik Kursları

Müzik dışı alanlardaki yükseköğretim programlarındaki amatör çalışmalar (müzik kulüpleri vb.)

www.muzikegitimcileri.net sitesindeki güncel verilere (Tarman, 2006) bakıldığında, eğitim fakültelerine bağlı “Müzik Öğretmenliği Anabilim Dalı”; Fen Edebiyat Fakültesi’ne bağlı “Müzik Öğretmenliği Bölümü”, güzel sanatlar fakültelerine bağlı müzik eğitimi veren bölümlere dair künye bilgilerinin yanısıra; Boğaziçi Üniversitesi’nin güzel sanatlar bölümü, İTÜ’nün Müzik İleri Araştırmalar Merkezi, Yıldız Teknik Üniversitesi’nin Sanat ve Tasarım Fakültesi, Bilgi Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi kapsamında müzik eğitimi verilen bölüm de listede yer almaktadır.

Konservatuarlar ise, Ankara (üç tane), İstanbul (üç tane), Gaziantep, Konya, Edirne, Bursa, Sakarya, Afyon, Eskişehir, Adana, İzmir (iki tane), Diyarbakır, Mersin, Antalya ve Elazığ illerinde yer almaktadır.

Yukarda sayılan kurumlara ve illere sürekli olarak yenileri eklenmektedir. Bu bağlamda; İstanbul’da Haliç Üniversitesi Devlet Konservatuarı; Kültür Üniversitesi’nde müzik eğitimi ile ilgili yapılanma ve önümüzdeki yıl eğitime başlayacak olan Kocaeli Üniversitesi Devlet Konservatuarı belirtilebilir

Sayıları 53 e ulaşmış bulunan **anadolu güzel sanatlar liselerinin** bir listesi de sitede sunulmaktadır.

“Toplumsal Yaşam Kalitesi” açısından **“Müzik”**in rolü ve önemini ifade edebilmek için de Konfüçyus’un yaklaşımını anımsamak yerinde olacaktır: **“Bir ülkenin doğru yönetilip yönetilmediğini; ahlâk açısından yücelip yücelmediğini anlamak istiyorsanız, o ülkenin müziğini dinleyiniz.”** (der.: Dinler, 1999)

Müzik Eğitiminin toplumsal yaşamdaki yeri ve önemine dair; büyük düşünür Aristoteles’in görüşünü anımsamak da yararlı olacaktır: **“Müziğin ahlâk dengesi ve onun bir eğitim aracı olarak kullanılması gereği her çağda kabul edilmiştir. Bundan ötürü müziğin ahlâk gücünü inkâr etmek elde değildir. Ve madem ki bu güç onda vardır; çocukların eğitiminde de müzikten yararlanmak gereklidir.”** (E. Gedikli, 2003)

Bildiri aracılığıyla; yaklaşık 30 milyon çocuğun yaşamakta olduğu ülkemizde, özellikle çocuklar arasında, okullarda yaşamakta olan ve aslında hiç de tesadüf ve sürpriz olarak değerlendirilemeyecek şiddet olaylarının rehabilitasyonu esnasında “müzik” ve “müzik eğitimi”nden gereğince yararlanılması konusunda görüş ve öneriler geliştirilmesine; böylece, yetişmekte olan yaklaşık 30 milyon çocuğumuzun ülke geleceğinin gönül rahatlığıyla emanet edilebileceği bir yaşam kalitesine sahip olabilmesine katkı sağlamak amaçlanmaktadır.

Türkiye’deki Toplumsal Yaşam Kalitesine Dair Bazı Bilimsel Veriler

Türkiye Cumhuriyeti Sağlık Bakanlığı’nın 2004 yılı Aralık ayında açıklamış olduğu ve 20 Aralık 2004 tarihli *Nokta* dergisinde yayımlanan rakamlara göre; ülkemizde tesbit edilebilen yaklaşık 20 milyon ruh sağlığı sorunlu insan bulunmakta ve bunların yaklaşık 7 milyonu da acil tedavi gerektirmektedir. Haberin içeriğine göz atacak olursak:

...Bundan 6 yıl önce Sağlık Bakanlığı’nın hazırladığı rapor, Türk İnsanı’nın ruh sağlığında alarm zilleri çaldığına işaret ediyordu. Öngörüler doğru çıktı. Ruh sağlığı problemi yaşayanların sayısında patlama yaşanıyor. 5 yıl sonrasıyla ilgili tahminlerse dudak uçuklatan cinsten. Bakanlık, tüm il ve ilçelerdeki devlet hastanelerine, “ psikiyatri servislerinin güçlendirilmesi ve yeni uzmanlar atanması” yönünde genelge gönderdi. Kısacası; “ alarm zilleri ” çalıyor.....Türkiye’de, neredeyse 20 milyon ruh sağlığı sorunlu insan olmasına karşın yaklaşık bin 200 psikiyatri uzmanı var. Buna göre 70 bin kişiye bir psikiyatr, 10 bin kişiye 1.3 yatak düşüyor...

2004 yılı itibariyle; BM kalkınma raporunda, Türkiye **“yaşanabilirlik”** açısından 177 ülke arasında 88. sırada yer almış bulunmaktadır (www.myvet.com – **15.07.2004**) . Haberde; sıralama ölçütü olarak, kişi başı gelir, eğitim düzeyi, sağlık hizmetleri ve ortalama yaşam süresinin esas alındığı belirtilmekte ve 285 sayfalık rapor ile ilgili ayrıntılı bilgi için [“http://hdr.undp.org”](http://hdr.undp.org) adresi verilmektedir.

Bir başka haberde (www.mynet.com – 29.09.2005); Türkiye’de 16 bin okulda birleştirilmiş sınıf bulunduğu belirtilmektedir:

Yeni eğitim ve öğretimin yılının ilk ayı yaşanırken, derslik yetersizliği nedeniyle ülke genelindeki 16 bin 379 okulda birleştirilmiş sınıflarda eğitim veriliyor. Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Genel Müdürlüğü’nden edinilen bilgiye göre, yurt genelinde 2 veya daha fazla sınıfın bir derslikte eğitim gördüğü 16 bin 379 okulda, 27 bin 685 öğretmen görev yapıyor. Birleştirilmiş sınıflarda, 307 bin 693’ü erkek, 279 bini 686’sı kız olmak üzere toplam 587 bin 379 öğrenci öğrenim görüyor. Bu öğrencilerin 238 bin 343’i tek derslikte 2 sınıf, 178 bin 6 öğrenci 3 sınıf, 18 bin 194 öğrenci 4 sınıf, 152 bin 836 öğrenci de 5 sınıf birden eğitim alıyor. Şanlıurfa, birleştirilmiş sınıflarda eğitim açısından 954 okul ile ilk sırada Yalova ise 7 okul ile son sırada yer alıyor.

Türkiye’deki “toplumsal yaşam kalitesi”ni olumsuz etkileyen başlıca unsurlar

Devlet bütçesinden eğitime ayrılan payın; “gelişmiş ülke” standartlarının kat kat altında olması

Medyanın toplum üzerindeki çok büyük etkisiyle orantılı bir “sosyal sorumluluk” bilincinden yoksun bulunması. Bu noktada “sorumsuz habercilik” örneği olarak nitelenebilecek bir örneği sunmakta yarar bulunmaktadır:

Resim 1- Hürriyet Gazetesi

Bu resmi; Hürriyet gibi yaygın ve saygın bir gazetede, üstelik “günün haberi” ibaresiyle okuyan ortalama (istatistiklere göre Türkiye’de ortalama olarak yılda, altı kişiye bir kitap düştüğü açıklandı. Ben de bu kitap dahi okumayan ortalamayı kastediyorum ki bu ortalama Türkiye’de çok ciddi bir ağırlık taşımaktadır...) anne babaların bilinçaltında, “müzik dersi”ne; “müzik öğretmeni”ne; “müzik odası”na; en kötüsü de böyle bir haberde görsel olarak yer verilmesi hiçbir şekilde gerekmeyen öz çalgımız “bağlama”ya karşı olumsuz önyargılar oluşması işten bile değildir.

“Türkçe”nin toplumda hakettiği saygılıktan giderek uzaklaşmasının; toplumsal yaşantımızda “Atatürkçe” ve “Müzikçe” (*Türkçe, Atatürkçe ve Müzikçe üçlemesi; Prof. Dr. Ali Uçan’a aittir...*) nin de gereğince işlevselleşmesini engellemesi.

Toplumsal yaşantımızda; işitsel, görsel ve davranışsal “gürültü”nün, kirliliğin giderek daha fazla ön plana çıkması. Bu konuda; **Campbell’in “Mozart Etkisi”** kitabında yer alan ve kolera basilini keşfeden bilim insanı Robert Koch’a ait olduğu belirtilen (s. 50) bir ifadeye yer verilebilir:

“Bir gün gelecek ve insanlar bir zamanlar kolera ve vebayla savaştıkları gibi gürültüyle savaşmak zorunda kalacaklar.”

Bireylerin; bireysel olgunlaşma süreçleri tamamlanmadan “**aile olmaya**” toplumsal vb. nedenlerle sürüklenmesi ve Prof. Dr. Üstün Dökmen’in deyimiyle bir “**çocuk ana-babalar**” toplumunun oluşması. Bu konuda Üstün Dökmen’in şu görüşüne de yer vermek yararlı olacaktır

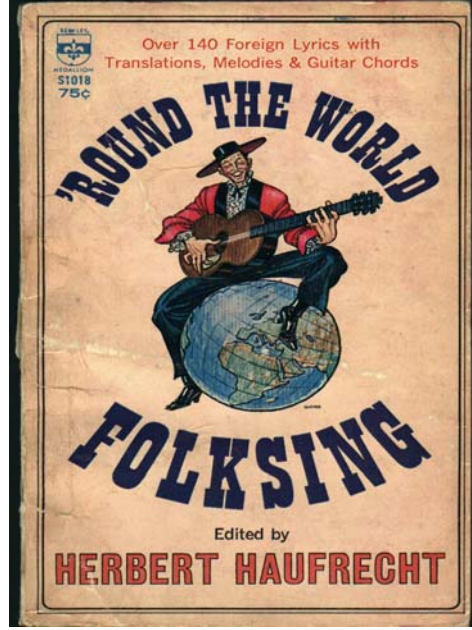
(**Dökmen, 1999**):

“...Çocuk ana-baba özelliğimize, giderek daha fazla yetişkin tavrı katmaktayız. Bir yetişkinler toplumu olmaktan, hele hele bir “empatik toplum” olmaktan henüz çok uzagız. Ancak büsbütün de yola çıkmamış değiliz...”

Müzik alanında popüler olmuş bazı şarkıcı ve çalgıcıların; gündemde kalabilmek uğruna, sanatlarından çok düşük davranış kalitesi içeren yönleriyle gözönünde bulunmayı tercih etmeleri ya da bu duruma itiraz etmemelerinin özellikle sağlıksız kentleşme ortamında yaşamakta olan birey ve ailelerde bir tür umut uyandırıp, onları, amaca giden yolda herşeyin kabul edilebilir olduğu düşüncesine sürüklemeleri.

Müzik eğitimcilerinin ve yetiştirildikleri kurumların genel anlamda “**etik düzeyleri**”nin gereğince sorgulanamaması

Müzik eğitimcilerinin ısrarla üzerinde durması gereken üç resim

Resim 2- 1964 yılında ABD’de basılan kitabın kapağında, elinde gitariyle çizilmiş olan şahsın, çizmesinin ucuyla bastığı yer, Türkiye Cumhuriyeti !!! (Berkley Books, 1964)

Not: Kitapta yer alan 140 ülke arasında Türkiye yok!!

Resim 3 – Sigara gibi zararlı bir ürüne öz müziğimizin adının verilmesine göz yumulması inanılır gibi değil!!!

Resim 4 – Daha önce de çeşitli vesilelerle sunmuş olduğum bu sayfanın aslında en acaip tarafı; Zeki Müren'in yanında ve sayfanın başköşesindeki adamların müzikle ilgilerinin bilinmeyişi (Boyut Yayıncılık)

BİLDİRİ KONUSUYLA İLGİLİ BAZI ÖNEMLİ ALINTILAR

...Çağımızın en sevilen kültürel abideleri devlet adamları ya da azizler değil, şarkıcılar ve vokalistlerdir. Rock konserlerine, CD lere, müzik setlerine ve MTV ye olan düşkünlüğümüzün ötesinde günlük iletişimimiz ve alışverişimiz büyük ölçüde müzikle ilgili bir modele dayanıyor... (Campbell, 2002)

Bir ülkede sorunların ve çözümlerin neler olduğu; bu çözümleri kimlerin uygulamasının gerektiği biliniyor, çözümsüzlüğün bedelleri hergün ödeniyor ama yine de yapılması gerekenler yapılmıyorsa o ülkede atalet hali oluşmuş demektir.....Ataletli insanlarda yaygın olarak görülen alışkanlıklar isteksizlik, miskinlik, tembellik, yavaşlık, şevksizlik, ertelemecilik, mazeretçilik ve sitemkârlıktır (Sekman, 2002).

Müzik, bize hoş ve eğlenceli bir zaman geçirme aracı gibi gözükse de, asıl önemi, insanı canlı tutan ve vücudunda kesintisizce akan bir özellik taşımasıdır (Khan, 1994)

Yukarda yer alan iki alıntı birarada düşünüldüğünde; “müzik”in “atalet”i yenmedeki önemi kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Müzik, yerleşik yaşamayı seçmiş insan topluluklarının birliktelik bilincini törpüleyen, cilalayan, beraber yaşamanın sevincini paylaştıran bir toplum sanatıdır..... Sonuçta; birlikte müzik yapmayı, tek başına şarkı söylemeyi, birkaç kişi bir arada şarkı söyleyip herhangi bir enstrüman çalmayı unutmuş bir toplumuz.....Müziğin genç yaşlı insan topluluklarını yaklaştıracı, kaynaştıracı ve sevgi üreten niteliklerini toplum yararına kullanabilmek amacıyla; eğitim, araştırma, eleme ve tarama girişimlerinin yeniden ve eskiye oranla tümüyle bilimsel bir yaklaşımla ele alınması gerekmektedir (Ali, 1984).

Prof. Dr. Filiz Ali'nin 1984 yılında yazdıkları, bugün, toplumumuzda geçerliliğini koruduğuna göre; ortada müzik eğitimcilerinden kaynaklanan ciddi bir “ataletsizlik” var demektir.

Müzik alanındaki sanatçılarımızın, müzik eğitimcilerimizin ve müzik kuruluşlarında çalışan yöneticilerimizin taze bir ruh ve çevrelerini daha seçkin düzeylere sürükleyici davranışlar içinde olmaları beklenir. Böylece “iyi yetişmişlik”, toplumun geliştirilmesine adanmış olur... (Günay, 2006)

Prof. Dr. Edip Günay'ın “Müzik Sosyolojisi” isimli kitabında yer alan iki alıntıyı da konumuz kapsamında aktarmak yerinde olacaktır:

... Sanatın temel işlevi; toplumsal yapının özünü ve niteliğini anlamak, varolan toplumsal gerçeklikten hareketle gelecek gerçekliğin nasıl olabileceğini sezmek ve aynı zamanda insanların ortak insancıl özlemleri arasında bir denge kurarak, bireyi yalnızlıktan, yabancılaştırmaktan kurtarmak ve insana daha sağlıklı yaşam koşulları sunan bir toplum düzenine yönelmesini sağlamaktır(Armağan, 1992).

...Sanatçının görevi, birlikte yaşadığı insanlara olayların gerçek anlamını açıklamak, toplumsal ve tarihsel gelişmenin gerekliliğini ve kurallarını anlatmak, insanla doğa ve insanla toplum arasındaki temel ilişkiler sorununu çözümlenmek (Fischer, 1979).

Dünya ülkeleri; ucuz televizyon programlarının doldurulduğu bir çöplük haline getirilmiştir. Enformasyon bolluğu (ve belki de niteliksizliği dikkate alınacak olursa; çöplüğü...) içinde “enformasyon fakirliği” ve “enformatik cehalet” söz konusudur. Ülkenin hem iç hem de dış durumunun ve kendi durumlarının farkında olmayan veya farkında olup da bunu umursamayan veya umursayıp da bir şeyleri değiştirebileceğine inanmayan; kültürel ürün karşısında aktif bile olsa yaşama

karşı pasif kalan televizyon izleyicileri gibi “yaşam izleyicileri” yaratılmaya çalışılmaktadır (**Odabaşı, 2004**).

*...Dünyada meydana gelen değişimlerden, o toplum içinde yaşayan herkesin, özellikle de siyasetçi, müteşbbis, bilim adamı ve teknisyenin ders çıkarmaları yani olumsuzlukların, krizlerin nedenlerini iyi analiz etmeleri çok önemli olup; değişim olgusunu; işte kalite, yönetim ve siyasette liyâkat, çalışmada üstün performans, örgütlenmede dünya ölçeğini aşmak, teknolojide yüksek seviye tutturmak ve tüm bunları da çoğunluğu hesaba katarak eşitsizlik ve tarafsızlık ilkesiyle planlamak gerekmektedir... (**Kale, 2004**)*

*Bir orkestrada flüte dönüp kontrbas sesini çıkarmasını ya da davulun fagota benzemesini isteyemezsiniz. Buna hakkınız yoktur. Besteci ve orkestra şefi olarak göreviniz, her çalgının kendi karakterini ve kimliğini uyum içinde ortaya çıkarmayı sağlamaktır. Toplum düzeni de böyledir. Değişik kültür, ırk,dil, din geleneklerine sahip insanları tek bir üniformaya sokmaya uğraşacağınız yerde, hepsinin kendini ifade edeceği bir orkestral düzen yaratmak zorundasınız. Ama bu zor iştir. Emirle falan olmaz...Armoniye bilgiyle, çalışmayla, sabırla ve en önemlisi kurallara bağlılıkla ulaşılır. Armoni bilimi, her çalgıyı istediğini çalması için başıoş bırakmaz. Herkes düzenin bir parçasıdır...(**Livaneli, 1995**)*

SONUÇLAR VE ÖNERİLER

Sonuçlar

Müzik temelleri sağlam atılabilmiş bir toplumda; yaşam kalitesi de olabildiğince yüksek olacaktır. Yani insanlar sürekli küfürlü konuşmayacak, sokaklar temiz tutulacak, trafik kurallarına uyulacak, “dayak” asgariye inebilecek vb. sonuçlar elde edilebilecektir. Bu durum; “*müzik toplumu olabilmek*” şeklinde de ifade edilebilir (**Özeren, 2005**) Müzik ruhun gıdası olduğuna göre; müzik temelleri sağlam atılamamış bir toplumda da bir tür “ruhsal gıda zehirlenmesi” kaçınılmaz hale gelecektir.

Medyanın şiddeti ve başka birtakım olumsuz örnekleri adeta överek sunması ve aile bireylerinin eğitim düzeylerinin düşüklüğü vb. etkenlerin biraraya gelmesiyle; ilköğretim okullarımızda kan gövdeyi götürür hale gelmiş bulunmaktadır. Toplumsal anlamda da “**Ruhun Gıdası**” olması beklenen ve Mustafa Kemal tarafından da bu yönüyle 82 yıl önce **resmen öngörülmüş (Musiki Muallim Mektebi’nin kuruluşu ile...)** olan müzik ve müzik eğitimi; bugün, ne yazık ki bürokrasi çarklarında bir oyuncağa dönmüş bulunmaktadır.

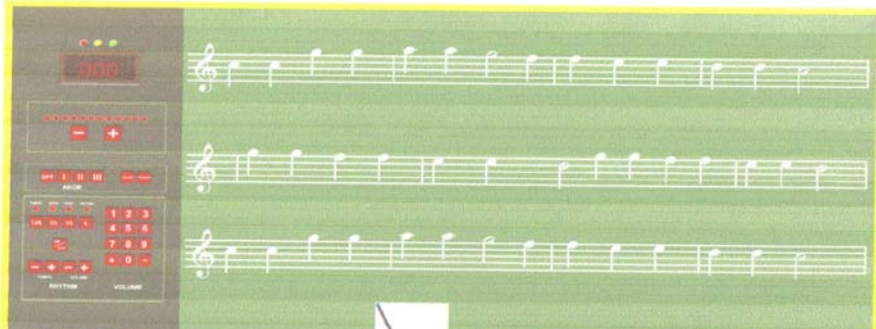
Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı; “ilköğretim okullarında giderek yoğunlaşan şiddet’e karşı “işlevsel müzik kullanımı” konusuna gereken ilgiyi göstermemektedir.

Bu konuda; bizzat yaşadığım bir olayı örnek olarak sunmak isterim. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından Mart 2006 da İstanbul’da düzenlenen I. Şiddet ve

Okul Sempozyumu'na "şiddete karşı müzik kullanımı" anafikrini içeren bir bildiri ile başvurduğum. Bu arada; ANKA haber ajansının bildirimine gösterdiği özel ilgiyi internet ortamında gözlemledim. Söz konusu ajans aracılığıyla; benim bildiri sunacağıma dair bilgi pek çok haber sitesinde yayımlandı (halen mevcut...Google arama motorunda Alp Özeren yazıldığında bu siteleri görebilmek mümkün...) Ancak MEB tarafından bildiri sunum listesi açıklandığında adımları ve bildiri başlığını göremedim. Yani medya mensuplarının dahi gördükleri anda şiddete karşı en etkin çözümlerden biri olarak yorumladığı "müzik", MEB tarafından kabul edilmemişti. Öte yandan; söz konusu sempozyumda "şiddete karşı müzik kullanımını" içeren başka bir bildiri de yer almadı...

Tüm dünyada günden güne işlevselliği artan "disiplinlerarası çalışmalar" dan ülkemiz müzik eğitiminin geliştirilmesi yönünde gereğince yararlanılmamaktadır. **Bu konuda olumlu örnek olaylar olarak; İstanbul Teknik Üniversitesi'nin "Müzik ve Halkla İlişkiler" içerikli projemi kabul edişi; Sakarya Üniversitesi Devlet Konservatuvarı'nın Türkiye'deki ilk "Müzik ve Halkla İlişkiler" ders önerimi kabul ederek öğretim görevliliğini şahsıma veriş; İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nün projem ve geçmişteki gazetecilik halkla ilişkiler lisans eğitimim doğrultusunda "Halkla İlişkiler ve Tanıtım" doktora programına kabul edişi dile getirilebilir.**

Yetkili kişi ve kurumlar tarafından "uzman"lığa gereken önem verilmemektedir. **Bu konuda olumsuz bir örnek olarak; www.bilginegitim.com sitesinde yer alan ve MEB'den onaylı olarak pek çok gelişmiş özel okul bünyesinde de kullanılmakta olan elektronik nota tahtasındaki inanılmaz bilgi hatalarına göz yumuluyor olması gösterilebilir. Söz konusu tahtayı görerek hataları yorumlayacak olursak:**

Resim 5- www.bilginegitim.com

Bu kadar bilinen bir notada (*Daha dün annemizin...*) bile yer almasına göz yumulan tolerans gösterilemeyecek derecede vahim ve fakat MEB tarafından göz yumulmuş nota yazım hatalarını sıralamakta yarar vardır:

Parçanın başında ölçü sayısı bulunmamaktadır.

İkinci ve onuncu ölçülerin sonunda yer alması gereken ölçü çizgileri birer dörtlük geç konulmuştur.

İlk satırın sonunda yer alması gereken tekrar işareti konulmamıştır.

Beşinci ölçünün başında, ne için konulduğu anlaşılamayan bir çizgi bulunmaktadır.

Altıncı ve yedinci ölçülerin arasında bulunması gereken ölçü çizgisi konulmamıştır.

Öz itibariyle; çok yararlı ve işlevsel bir malzeme olmasına karşın; tanıtımındaki özensizlikler ürüne yönelik güvensizlik içeren önyargılar oluşturabilecektir. Bu noktada da müzik eğitimcilerinin konuyla ilgili yapıcı müdahale ve yönlendirmeleri gerekmektedir.

Yapılan deneyler; su kristallerinin dinletilen müzik türüne bağlı olarak seslerden nasıl etkilendiğini ortaya koymuştur (Ergöz, 2004):

Resim 6 ve Resim 7

Sürekli ve işlevsel bir genel eğitim politikasının oluşturulamamasından kaynaklanan tüm olumsuzluklar; müzik eğitimi ve müzik eğitimcilerine de en olumsuz biçimde yansımaktadır.

Öneriler

Türkiye Cumhuriyeti'nin devlet bütçesinden eğitime ayırdığı payın, uygar ülkeler düzeyine yükseltilmesi konusunda müzik eğitimcileri de gereken baskıyı oluşturmalarıdır.

Medyada “müzik adına” yer alan unsurlar konusunda müzik eğitimcilerinin de gereğince söz sahibi olması sağlanabilmelidir.

Türkçe'nin Mustafa Kemal Atatürk'ün de öngördüğü düzeyde saygın ve yaygın hale gelebilmesi yönünde müziğin rolü açısından, müzik eğitimcileri gereken ağırlığı koyabilmelidirler.

Toplumsal yaşamda yer alan her türlü “gürültü” ile mücadelenin en ön saflarında müzik eğitimcileri yer almalı; gerekli hukuksal çabaları “atalet”e kapılmadan sürdürebilmelidirler.

Su kristali üzerinde yapılan deneylerden yola çıkılarak; insan vücudunun da yaklaşık olarak %80'inin su oluşu göz önünde bulundurulduğunda; “insan”ın ve insanlardan oluşan toplumun nitelikli müzik ya da “gürültü”den ne şekilde etkileneceği apaçık biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu verilerden hareketle toplumsal yaşamdaki her türlü şiddetin temelinde “gürültü”nün varlığından söz edilebilir. Bu durumda da konunun çözümüne yönelik her türlü bilimsel girişim ve yönlendirmenin öncelikle müzik eğitimcileri ve onları yetiştiren kurumlardan gelmesi en doğal beklenti olacaktır.

Toplumsal müzik bilinci ve nitelikli müzik eğitiminin yaygınlaşabilmesi açısından ana-baba eğitimin gereği ve önemi dikkate alınmalı; konuyla ilgili çalışmalar bizzat müzik eğitimcileri tarafından yürütülmelidir.

Müzik eğitimi konusunda oluşturulacak “etik” bilincinin yaygınlaştırılması ile; ülkemizde “müzik” adına sunulmakta olan tüm olumsuz rol modellerine güçlü alternatifler oluşturma sorumluluğu da herkesten önce müzik eğitimcilerine aittir. Bu bilincin, bugünün ve geleceğin müzik eğitimcilerinde oluşturulmasında ve topluma yansıtılmasında birinci derecede etkili olan kurumların; yani müzik eğitimcilerinin yetiştirdikleri kurumların, her şeyden önce “etik bilinciyle” hareket etmeleri gerekmektedir.

Tarihsel süreçte; müzik alanında da, “müzikle tedavi” gibi, “ilk askeri orkestra” gibi pek çok müthiş “ilk”e imza atmış Türkler; güncel deyimle, “*Çılgın Türkler*”; en kısa sürede Türkiye Cumhuriyeti'ndeki müzik eğitimini, müzik sanatını, müzik bilimini bürokrasi çarklarında parçalanmaktan kurtaracak ciddi ve kalıcı bir yapılanmaya gidebilmeli örneğin yıllardır önerdiğim gibi bir “**Türkiye Cumhuriyeti Müzik Bakanlığı**”nı kurabilmelidirler.

Türkiye Cumhuriyeti Müzik Bakanlığı'na gidecek yolda da en önemli unsur, müzik ve müzik eğitimi alanında yurt çapında etkinleşecek sivil örgütlenmeler olacaktır. Bu nedenle; müzik eğitimcilerinin örgütlenmesi konusunda yapılacak tüm çalışmalar; herkesten önce bu işe gönül vermiş müzik eğitimcilerince desteklenmelidir. Bir bakanlığa giden yolda; örneğin “**Türkiye Müzik Federasyonu**” şeklinde bir yapılanma da müzik alanındaki sivil toplum örgütlerinin bir araya gelmesiyle oluşturulabilir.

“Türkiye Cumhuriyeti Müzik Bakanlığı” şimdilik bir “**sembol öneri**” dir. Bu öneri, “*İdealler yıldızlara benzer; onlara ulaşamasak dahi bize daima doğru yolu gösterirler*” tarzında bir yaklaşımla özdeşleştirilebilir. Kaldı ki; müzikolog Ersin Antep'in “*Musika-i Hümayûn'dan Bugüne*” başlıklı bildirisinde (**Antep, 2003**), “**...Musiki Müesseleri Müdürü ünvanıyla Albay Osman Zeki Üngör...**” şeklinde bir ifade de yer almaktadır. Yani; ülkedeki tüm müzik kurumlarının tek ve müzik alanına özel bir merkezden yönetilmesi uygulaması bizzat Mustafa Kemal Atatürk zamanında gerçekleştirilmiş bulunmaktadır.

Zülfü Livaneli'nin “Armoni” makalesinde dile getirilmeye çalışılan “**toplumsal armoni**”nin hayata geçirilmesinde başrolü, müzik alanında emek harcayan akademisyenler üstlenmek durumundadırlar ve bu rol; ülkemizin bilimsel kültürel, sanatsal bir kurtuluş savaşının tam ortasında bulunduğu bugünlerde kesinlikle tarihsel anlam ve önem taşıyan bir sorumluluktur

KAYNAKÇA

ALİ, Filiz, “Toplum ve Müzik”, Müzik ve Müziğimizin Sorunları, Cem Yayınevi, İstanbul, 1987, s. 166-169

ANTEP, Ersin, Cumhuriyet Döneminde Askeri Müzik ve Gelişimi Sempozyumu, Kara Kuvvetleri Basımevi, Yayın no. 2004/62, s. 354

ARMAĞAN, İbrahim, Sanat Toplumbilimi, İleri Kitabevi, İzmir 1992, alıntı: GÜNAY (a.g.e.)

Bilim ve Aklın Aydınlığında Eğitim, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, Kasım 2004, sayı: 57, s. 6

CAMPBELL, Don, Mozart Etkisi, Kuraldışı Yayıncılık, İstanbul, 2002, s.

DİNLER, Veysel, Doğu Bilgelerinden Özdeyişler, Beyaz Yayınları, İstanbul, 1999, s. 135

DÖKMEN, Üstün, Sanatta ve Günlük Yaşamda İletişim Çatışmaları ve Empati, Sistem Yayıncılık,

ERGÖZ, H. Selen, “Trafik Kurallarının İşlevselliğinde Müziğin Etkisi”, Toplumsal Bilinçlenme Sürecinde Trafik ve İnsan Sempozyumu bildirisi, Sakarya, 2004, s. 348

FISCHER, Ernst, Sanatın Gerekliliği, E Yayınları, İstanbul, 1979, alıntı:
GÜNAY (a.g.e.)

GEDİKLİ, Erdem: Müzik Eğitimi, Ezgi Kitabevi, Bursa,2003, s.131

GÜNAY, Edip, Müzik Sosyolojisi, Bağlam Yayınları, İstanbul, 2006, s.

Hürriyet Gazetesi, “*Müzik Odasında Taciz Skandalı* ”, haber: Mutlu
KOSER-Orhan SAAT, 15 Aralık 2004

KALE, Nesrin, “İnsan Hakları Bağlamında Yoksulluk”, Etik Sorunsallar
ve Eğitim, Seçkin Yayıncılık, Ankara, 2004, s. 247

KHAN, Sufi İnyat, Müzik-İnsan ve Evren Arasındaki Köprü, Arıtan
Yayınevi, İstanbul, 1994, arka kapak

LİVANELİ, Zülfü, “*Armoni*”, Dünya Değişirken, Milliyet Gazetesi,
24.12.1995

Müzikli Dünya Atlası, Boyut Yayıncılık, 10. Cilt, İstanbul, 1998, Türkiye
ve Müzik Sayfası

ODABAŞI, Arda, “*Yarışmaları Anlamak İçin Temel Bir Çerçeve: Kültürel
Emperyalizm*”, Bilim ve Ütopya, Nisan 2004, sayı: 118, s. 34

ÖZEREN, Alp, “*İnsanı İnsan Yapan Görgü ve Trafik Kuralları*”, Toplumsal
Bilinçlenme Sürecinde Trafik ve İnsan Sempozyumu bildirisi, Sakarya, 2004,
s. 185

ÖZEREN, Alp, “*Popüler Müzik ve Toplumsal Yaşam Kalitesi*”, II. Ulusal
İletişim Öğrencileri Sempozyumu bildirisi, Eskişehir, 2005, s. 2,
www.iletsem.anadolu.edu.tr

Round The World Folksing, Berkeley Medallion Boks, New York, 1964,
kapak sayfası

SEKMAN, Mümin, Ulusal Ataleti Yenmek, Alfa Yayınları, İstanbul, 2002,
arka kapak

TARMAN, Süleyman, www.muzikegitimcileri.net , “üniversiteler” ve
“agsl” sayfaları

www.bilginegitim.com, anasayfa

www.mynet.com, haber sayfası, 15.07.2004

www.mynet.com, haber sayfası, 29.09.2005